

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

NEDERLAND OOK DOOR DE IEPZIEKTE GETEISTERD

De laatste weken hebben onze om hun natuurschoon zoo beroemde wegen vreeselijk te lijden van de iepziekte, die heele boomenrijen heeft aangetast. In den loop der laatste weken moesten reeds 700 boomen ten doode worden opgeschreven. Wij plaatsen hier een foto uit dit natuurdrama. De slachtoffers worden op zware vrachtauto's uit hun omgeving weggevoerd.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 3 Mrt. '30

Menier,

Ze zeggen ier altijd : „'n vliegende kraai ee altijd wa” en verstaamt, amico, as dā nie geregeld uitkomt ! Want as 'k daar nouw op gerekend had, jonkzooveul as op 't uur van m'nen dood !

Ge mot dan weten, da'k lesten Zaterdag naar den Haag moest. Onverwachts, veur zaken, komt er nouw niemeer op aan.

En zoo teugen achten harriveerde-n-ik 's aves in d'n Haag. Mee da'k op 't perron uitstap, ploft er 'n licht de locht in da'k docht da-d-et onweerde. Wittekes sting de heele stasie ineens in 'n fel licht da'k er van verschoot !

En toen d'n eersten schrik zoowa-d-over was, toen zag ik in de verte op da groote perron 'nen heelen stoet van schoon-aangekleedde mannen mee vaandels en d'n verderen krippot. En toen ik er op afgonk om er 't mijne van te emmen, — wel sodemekajer, toen waren 't vastenlavendgekken. 'k Zal nie veul zeggen, amico, maar 'k docht da m'n hart efkes stilstong. Verdulleme, Dré, zee ik teugen m'n eigen, motte *gij* daar nouw sjuust veur van Ulvenhout komen, om ier in de Vielluumjère, ier in de Residensie 'n stukske vastelavend teugen te komen ? M'n hart klopte. 't Was of er 'n fertuintje laanks m'n neusje gong waar ik altijd recht op docht g'ad te emmen !

Bij ons is ie zooveul as afgeschafft, witte wel en ok zul-d-oew eigen wel herinderen dat da-d-eelmaal teugen mijnen zin is gebeurd. Maar ieder jaar, as 't de week van assie-woensdag is, dan ben 'k nie te spreken. Dan zit me da dwars, asof ze me gerold emmen. Wa-d-uit m'nen zak enmen gepeuterd. En nouw moes ik ier, ier in d'n Haag d'n vastelavend zien ? Soodejuu, zee ik en ik staampte op d'n grond dat m'nen hak er van tintelde. Toen schoot ik naar veuren om er meer van te zien. Ik gong er op af as 'n vlieg op 'nen hoop essetee en toen 'k dicht genogt bij was gekomen — ollee amico, toen wier 'k er kepleet koud van ! Want jonk, 't vaandel dat daar veur me-n-uit gedragen wier, da kon ik maar als te goed : 't was 't Brabaantsche vaandel ; 'nen gouwen leeuw op 'nen zwarten achtergrond.

En toen zag ik, onder d'n schijn van 'n groote

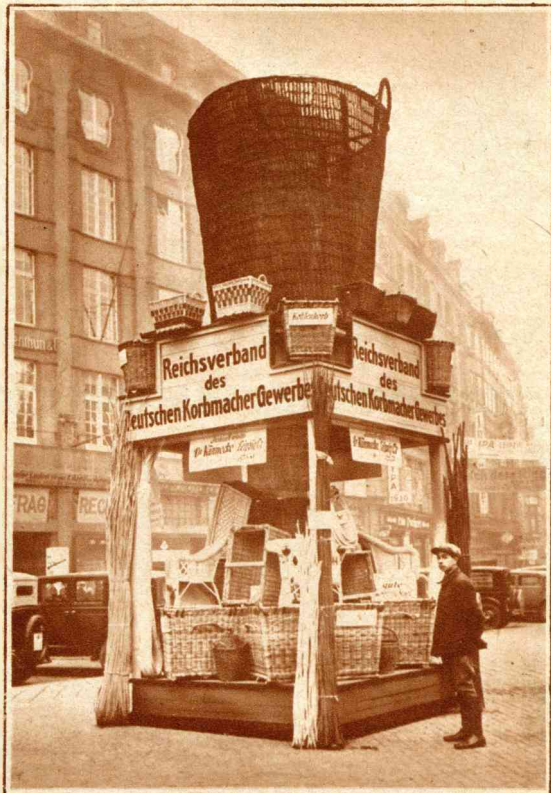
illéktrieke laamp op de stasie veur me-n-uit gaan : 'n lollig klupke da- zekers d'n Prins, Prins Carnaval, van d'n trein had afg'aald.

En nog 'n bietje verders op liepen 'n paar Brabaantsche boeren, mee groote mombakkesen veur en steenen pijpen in d'ren moel, da'k zóóal zekerheid had ier te doen t'emmen mee laandgenooten in d'n vrimde, die ier d'n ouwerwetschen vastelavend in staand hiewen ! Ik er op af ! 'k Kon m'n eigen nie inhouden. „Mannen !” zee ik — „ik” verders kwam ik nie. „Oew maske veur doen” zee-t-r eenen ! Toen ha'k 'm geschoten. Ze zaggen mijn veur 'nen verkleedden Brabaantschen boer aan, die bij huilie klup heurde. „Keb 't verloren”, zee ik. En meteen stiefelde-n-ik mee de trappen af van de stasie, d'n gang deur en daar komen me buiten, amico — neeë jonk, om gek, stapelgek te worren van plazier ! 'n Groote herriemnie sting te blazen da-d-et allemaal daverde, mee d'r eigen flambouwen bij d'r. Wel dartig gerijen mee zestig pèerden bespannen stingen klaar om in te stappen en ge begrept, ik zat er as d'n wederweergaai in. En deftig, as 'nen burgermeester ree ik, mee muziek veurop, deur d'n Haag mee 'n stelletje namaak-boeren. Maar 'k heurde gaauw asda-d-et Brabaanders waren die in d'n Haag woonden.

En toen er nog 's eenen zee : „doe toch oew maske veur”, toen hè'k maar verteld hoe d'n vùrk aan d'n steel stak. Wemmen toen gescheurd van 't lachen. En gaf er eene van m'n gezelschap mijn 'n maske om veur te doen om zo'n bietje-n-in d'n stijl te zijn, zee-t-ie, dat ie nog in z'n zak had as reserf veur 't afwijken deur de wermte strak in de zaal. En zoo kwam ik, as 'n donderbui uit helderen hemel, op d'onverwachtste manier, midden mee m'n derjère in d'n Vastelavend terechte. En 't gong deftig, amico. Pliesieagenten te pèerd rejen langs d'n stoet ; de meziek scheurde-n-er 'nen lap af, da'k al in 't gerij zat te staampen mee m'n voeten en onderweuge stakken de pottegraven telkens van die floeplichten op — net as op de stasie — om pertretjes te maken mee kunstlicht. Zoo emmen wel 'n haalf uur stapvoets gerejen deur de stad en 'k mot oew zeggen, al was 't dan per ongeluk, 'k ben nog nooit zoo fijn van d'n trein afg'aald. 'k Staa netuurlijk verschillende keeren in de kraanten van d'n Haag gepottegraved, maar da kan mijn nie botteren.

Keb leut g'ad, veul leut.

Toen me binnenkampen in die zaal, was ze vol mee maskes. Schatjes van wefkes en verkleed mansvolk was er al druk bezig om de blommes gèef buiten te zetten. Veur d'n prins, die wij meegebracht hadden, was 'nen troon opgericht en toen Zijn Koninklijke Hoogheid daar eenmaal op gezeten was, gong ie 'nen spiets afsteken. En toen gaf ie dikkerasies uit. Eere-kruisen en zoo ! En of ze

De jaarlijksche Leipziger Messe is wederom geopend. Een goede reclame is deze reuzen-prullemand van 'n mandenfabriek.

'm nouw gezeed hadden, hoe ik hier binnen was gekomen, da weet ik nie, maar ik moes ok naar veuren komen : „Dré van Ulvenhout” wier afgeroepen, toen spietste-n-ie de zaal in hoe ik as afgezaant van Brabant sjuust uit Ulvenhout gekomen was en dat ie me van haarte welkom hiette. Ok kreeg ik toen 'n kruis van verdiensten aan m'nen jas en ontroerd hè'k toen d'n Prins bedaant. „Hoogheid”, zee ik, „'t is te veul eer, jonk. Te veul ! Maar ollee, g'et er da krúske nouw zoo schoon aangestoken, me zullen 't laten hangen, maar ge mot me beloven horre, da ge 'r strak mee mijn 'nen taaie op pakt !” En toen schudden me mekare d'haand.

Nouw, amico, nouw ik eenmaal hier was om zonder m'n schuld Ulvenhout te verteugenwoordigen, toen nam ik m'n eigen maar sebiët veur, om 't zoo goed meugelijk te doen. Keb d'n Prins 'nen besten indruk perbeeren te geven van m'n Laand en wemmen er samen 'n steuvig pierenverschrikkerske op gepakt. Tot 't zonneke opgong toe.

En toen ik veur 't lest mee d'n Prins nog 's wouw klinken, toen was ie ineenen geblazen. 'k Zat, zonder da'k 't wiest, ollee. Maar later hè'k 'm toch gevonden. Hij lag onder 't tafeltje teugen m'n voeten. „Hoogheid, wa zuuk 't et laag ?” zee ik.

Amico, wa-d-emmen daar 'n lol g'ad. Keb gehost, gesprongen, gedaanst, gewaalt, gesjouwd, da-d-et zweet mee permissie tot aan d'n raand van m'n frontje sting. Keb ok pertretjes van 't fiest. En witte wa-d-et nouw persies was. Zemmen mijn 'n kraant meegegeven waar 't allemaal instong, 'n carnevalskraant, verdijd amico, 'n carnevalskraant emmen die gasten zelfs, en daar sting dan in, da-d-et van de Brabantsche Vereeniging „Ons Brabant” was, waarvan 't sikkretarijaat gevestigd is, zoo staat er : in de Kepplerstraat 94. Keb me dalek opgegeven als donneteur. Zukke lollige dingskes, Brabaantsch lèven ver van huis af, motten gesteund worren.

't Brabaantsch lèven is nie uit te roeien, da ziede wel !

Kom ik schei d'r af.

'k Mot weer aan d'n slag.

En 't gaat vanzelf, amico, nouw ik weer 's echt, op z'n ouwerwetsch vastelavend gevierd em. En da-d-in d'n Haag ; wie had da-d-ooit kunnen prakkizeeren !

Veul groeten van Trui en — as altijd, gin horke minder van oewen

Lente in het hooggebergte.

toet a voe

DRÉ.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Rudolf Krauze is, tegen den zin van zijn vader, in stilte verloofd met Else Lobener, voor wie hij bij zijn tante, Wilhelmine Abt bescherming wil zoeken, daar het meisje geheel alleen op de wereld staat. Als hij daarvoor zijn tante wil bezoeken, hoort hij boven aan de trap geluid en meenende zijn vader's eigenaardig kuchen te herkennen, gaat hij terug. Even later ziet hij een oude vrouw de woning verlaten, die hem door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij haar ongemerkt volgt — plotseling verliest hij haar echter uit het oog. Een paar uren later hoort Rudolf, dat zijn tante vermoord is. Else is intusschen in dienst gekomen bij mevrouw Deloria, die haar echter de voorwaarde stelt, dat zij zal afzien van Rudolf, wat zij, meenende daardoor in het belang te handelen van den geliefde, belooft. Den commissaris van politie belooft Krauze alle medewerking bij het opsporen van den moordenaar; zelfs geeft hij eenige aanwijzingen, die tot de ontdekking zouden kunnen leiden. Bij haar meesteres maakt Else kennis met Hubner, een onguur type, die Deloria haar voorstelt als „mijn beste vriend”. Later leest zij Deloria uit de krant voor, dat het antieke horloge uit de moordzaak Abt gevonden is bij een uitdrager, die het gekocht had van een man, die zich gelegitimeerd had met een belastingkwitantie, ten name van Johannes Beyer, welke naam mevrouw Deloria blijkbaar doet schrikken, en dat bij onderzoek gebleken was, dat die kwitantie pas betaald was, maar ook, dat Johannes Beyer al tien weken tevoren in het ziekenhuis aan typhus was overleden, dus niet nu

pas betaald kon hebben. Wie had dan de belastingschuld van de doode betaald en waarom? Den volgenden dag werd mevrouw Deloria uitgenoodigd, bij den hoofdcommissaris te verschijnen, waar bleek, dat zij een zuster was van Johannes Beyer. Na haar vertrek geeft de commissaris order, haar gangen goed na te gaan. Terwijl Deloria bij den commissaris is, ontvangt Else onverwachts bezoek van Rudolf Krauze; het slot van hun onderhoud is, dat zij elkaar de standvastigheid hunner liefde verzekeren, doch, zonder de redenen te willen noemen, die ieder voor zich heeft — Else haar belofte aan mevrouw Deloria, Rudolf zijn angst dat waar zou kunnen wezen, wat hij vaag ten aanzien van zijn vader vermoedt — besluiten zij, die voorloopig nog geheim te houden. Van Else begaf Rudolf zich naar zijn vader, die juist een geldschiet, die hem kwam manen, met moeite tot acht dagen uitstel bewogen had. Hij vertelt zijn vader, dat hij tot meester in de rechten gepromoveerd is, maar dat hij redenen heeft, om niet de loopbaan van advocaat te kiezen, en daarom een betrekking aan de Rijksbank heeft aangenomen. In den verderen loop van dit gesprek vertelt zijn vader hem, dat zijn tante hem 30.000 M. heeft vermaakt en de rest aan liefdadige instellingen. Krauze wil het testament bestrijden, maar Rudolf weigert daaraan mee te doen en wil ook de 30.000 M. niet aannemen. Kort daarop wordt tusschen Deloria en Hubner een geheimzinnig gesprek gevoerd over een zekeren

Malinowski, dien Hubner zegt te zullen gaan bezoeken. Een rechercheur volgt hem naar Insterburg, waar blijkt, dat die Malinowski een wegens valsheid in geschrifte veroordeelde is, die indertijd uit de gevangenis ontvluchtte en zich daarna, omdat na zijn vlucht zijn groote vermogen in beslag genomen werd, weer had aangemeld, om dat vermogen te redden. Onder leugenachtige voorwendsels weet Deloria van Else toestemming te verkrijgen, om geld, dat zij van Malinowski te vorderen heeft, aan haar, Else's, adres te laten toezenden, in plaats van aan zichzelf. Aan de bank, waar het geld in ontvangst genomen moet worden, treffen zij den ouden Krauze, die, verbaasd te hooren dat Else zulke belangrijke bedragen ontvangt, zijn zoon opwacht en hem vertelt, dat hij niet langer tegen een huwelijk tusschen hem en Else is. Bij die gelegenheid vraagt Rudolf hem ook, hem zijn moederlijk erfdeel te willen uitbetalen, wat hem zeer ongelegen komt, terwijl het onderhoud bij Krauze tevens het vermoeden wekt, dat zijn zoon meer weet, dan hij wil zeggen. Krauze komt tot de ontdekking, dat Malinowski eigenlijk de doodgewaande Beyer is en maakt van die ontdekking gebruik om Deloria geld af te persen. Maar Hubner eischt op zijn beurt de helft van het door Krauze ontvangen bedrag voor zich op, wat Krauze aanleidend geeft, zoo te werk te gaan, dat Hubner gearresteerd wordt. Intusschen heeft Deloria met Else de stad verlaten, tot groote woede van Krauze, die gehoopt had, nog meer geld van haar te kunnen loskrijgen. Ook Krauze laat zich naar het station rijden en als hij weg is wendt zijn huishoudster zich tot Rudolf, haar gesprek inleidend met de woorden: „De sluiper is op reis en ik wil je wat laten zien.”

De haat, die haar hardvochtig gezicht nog leelijker maakte, had plotseling haar zwi-gende tong losgemaakt. Rudolf, die haar genoeg kende, om te weten, dat alle be-praten geheel nutteloos zou blijven, trachtte daarom niet, haar van dit onaangename onder-werp af te brengen.

„Nu, in ieder geval ben je niet bij mij gekomen, om slechts over mijn vader te spreken. Heb je niet zooeven gezegd, dat je mij iets wilde laten zien?”

„Ja, iets, waarvoor je zoowel je mond als je oogen ver open zult zetten. Misschien kan je daar-over beter een vers maken dan ik. En het zal toch in ieder geval niet hinderen, als je verneemt, wat je vader 's nachts achter de ge-sloten deuren uitvoert. En morgen is hij misschien al weer terug, ofschoon hij uitdrukkelijk heeft gezegd, dat hij niet voor over-morgen zal komen. Men weet immers nooit, in hoever men zijn valsche oogen kan vertrouwen.”

Zij legde haar beenige hand op den knop van de deur. Rudolf aar-zelde echter nog, om haar te volgen.

„Waar wil je mij dan eigenlijk naar toe brengen, Mina? Naar de kamer van mijn vader?”

„Nu ja, waarheen anders?” gaf zij hem ongeduldig ten antwoord. „Ben je nog zoo bang als vroeger in je jongensjaren, om mee te gaan?”

Hij was opgestaan, maar bleef nog besluiteloos achter zijn stoel. Een ontzettend verschrikkelijk vermoeden deed zijn hart in elkaar krimpen, een vermoeden, dat het volgende kwartier licht zou brengen in de duisternis, waarin hij sedert dien veelbeteekenenden morgen zoekend rondtastte. En hoe vurig hij ook naar het uur had verlangd, dat zijn verschrikkelijken twijfel zou oplossen, door welken zijn leven werd vergiftigd en hij in slapeloze nachten haast krankzinnig werd, toch kwam de mogelijkheid hem vreese-lijk voor, dat de zekerheid, die hij tot dan toe nog altijd ondanks alle aanwijzingen steeds als onbegrijpelijk en onmogelijk van zich af had gezet, de ontzettende vrees zou evenaren.

Rudolf was op het punt, Mina toe te roepen: „Neen! Ik wil niet met je meegaan, ik kan niet, want hoe zou ik dat gruwelijke kunnen verdragen!” Maar dan herinnerde hij zich, dat aarzelen een groote lafheid zou zijn, en op een vasten toon antwoordde hij op de laatste honende woorden der huishoud-

ster: „Het is zonder twijfel een onbillijkheid, die wij begaan, als wij tijdens de afwezigheid van mijn vader met zoo'n doel zijn kamer binnengaan, maar ik wil desondanks de verantwoording daarvoor op mij nemen. Laat mij dus zien, wat je zoo buitengewoon voorkomt.”

Mina liep met de kaars vooruit en stootte met haar voet de deur van Krauze's slaapkamer open.

„Daar is de rommel,” zei ze, „en vertel mij nu toch eens, waarvoor een eerlijk man zooiets noodig heeft.”

Rudolf was op den drempel blijven staan. Wat hij zag, was eigenlijk meer geschikt, om hem te verbazen dan te verschrikken, en onder andere

omstandigheden zou zijn eerste indruk zeker zijn geweest, dat hier zooeven een dief aan het werk moest zijn geweest. De ouderwetsche, gebogen latafel, die hij al van zijn vroegste jeugd kende, was naar het midden van de kamer geschoven en daar omvergegooid, zoodat het meubel met den achterkant op den vloer lag. De met linnengoed en toiletbenodigdheden gevulde schuifbladen stonden echter hier en daar in het rond.

„Wat beteekent dat, Mina?” vroeg de advocaat. „Mijn vader, die de ordelievendheid in persoon is, kan zijn slaapkamer toch onmogelijk in dezen toestand hebben verlaten?”

„Neen,” luidde haar spottend antwoord. „In zoo'n toestand brengt hij die slechts des nachts, als hij denkt, dat niemand hem ziet of hoort. Dezen keer heb ik het zelf gedaan, omdat iker naar verlangde, eens van nabij te bekijken, wat hij daar toch achter in die kast verstopt.”

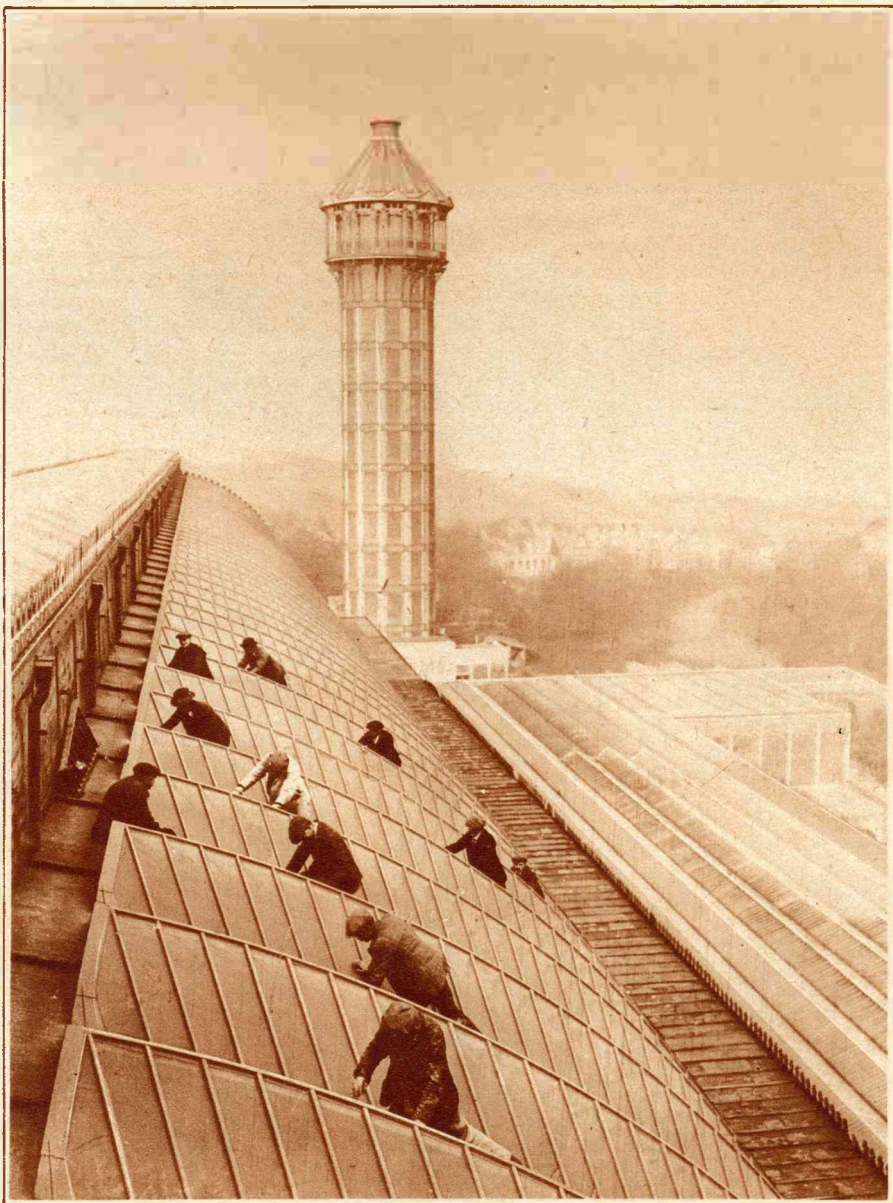
„Ik begrijp je niet, Mina! Hoe kon je toch in vredesnaam op zoo'n gedachte komen?”

„Zijn streken wilde ik achterhalen, de streken van dien schijn-heiligen bedrieger! Dat hij geheimen heeft, wist ik al lang, en dat die niets goeds zouden betreffen, kon ik mij wel voorstellen. Want ik ken hem, je zeer geachten vader! Ik heb het ook moeten aanzien, wat je goede moeder van hem te lijden had, en sindsdien is hij in mijn oogen de slechtste man van de wereld.”

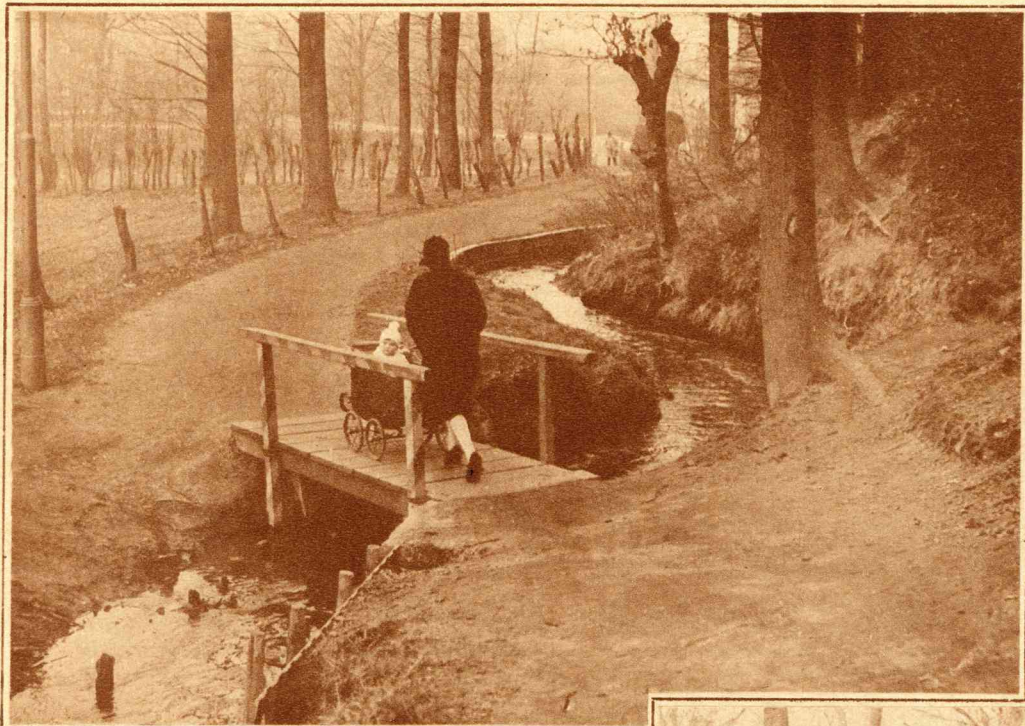
„Wil je dat oude liedje nog eens van voren af beginnen? Ik ken het genoeg, Mina, en zou nu nog slechts van je willen vernemen, met welk doel je deze heillooze wanorde hier in de kamer hebt gemaakt.”

De huishoudster wierp hem een knorrigen blik toe. Zij was blijkbaar vandaag ook over hem slecht tevreden. Maar zij onderdrukte de onvriendelijke woorden, die haar op de tong lagen, en ging er toe over, hem de gevraagde verklaring te geven.

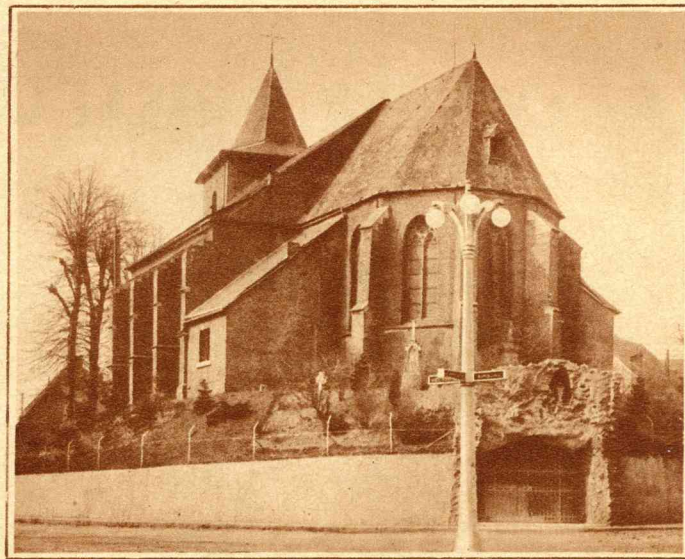
„Mijn kamer ligt juist hier onder ons,” zei ze, „en oude menschen hebben een lichten slaap. Of hij ook op kousen of op vilten schoenen rondsluip, hij behoeft slechts door de kamer te loopen, dan ben ik al wakker. En ik kan je vertellen, dat hij in de laatste weken vaak tot in den helderen morgen op en neer heeft geloopt, alsof iemand hem achterna zat. En er zit

Ieder jaar krijgen de duizenden ruiten van Crystal Palace nabij Londen een groote beurt. Meer dan vijftig arbeiders zijn gedurende een maand met deze moeilijke taak belast.

HEERLEN — Bij de beek.

Als monument behouden. De oude R.K. Kerk te Eygelshoven is niet meer in gebruik en zou aanvankelijk worden afgebroken. Door de Monumentencommissie is er voor gezorgd, dat het oude gebouw bewaard zal worden. Tevens vestigen wij de aandacht van den beschouwer op de elektrische lantaarns, waarvan de lantaarnpaal richtingborden draagt, die eveneens elektrisch worden verlicht en bij dag als nacht uitmunten door duidelijkheid.

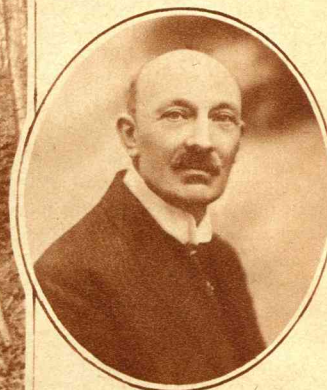
LIMBURGSCH FOTO-NIEUWS

Te Blerick had onder groote belangstelling het „genk-rijden" plaats. In tegenstelling met vroeger werd daarbij gebruik gemaakt van een niet echte gans.

HEERLEN — In het Aambosch.

De heer K. M. H. Routs Directeur der N. V. Expeditie Onderneming Van Gend en Loos, kantoor Maastricht, zal den 1en April den dag herdenken, dat hij voor 40 jaar in dienst dier onderneming trad. De feestelijke huldiging en receptie zal plaats hebben op Zondag 30 Maart a. s. ten kantore Maastricht. Zeer zeker zal het den jubileerenden directeur dien dag niet aan belangstelling ontbreken.

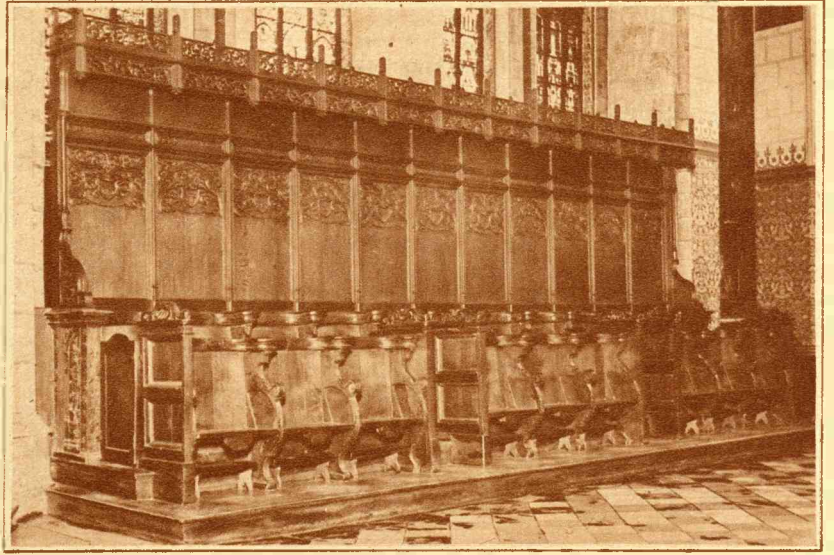

Te Swalmen had Zondag de plechtige inzegening plaats der R.K. Bijzondere school.

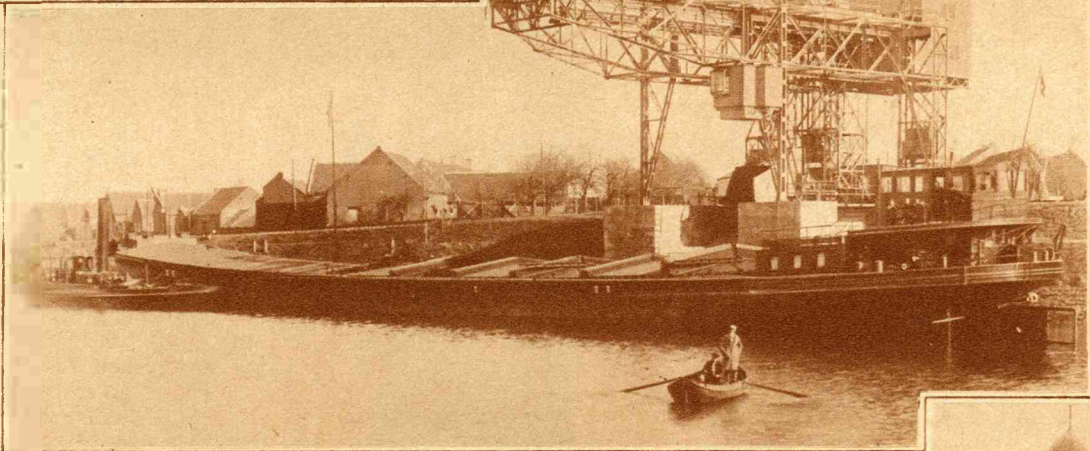
HEERLEN — Dit hoekje van de Bongerd zou noodig eens vernieuwd moeten worden, daar het aan het geheel zeer veel afbreuk doet.

Een koperen Raadslid... de Burgemeester klinkt. De vorige week herdacht de heer H. F. Frings zijn koperen lidmaatschap van den Gemeenteraad te Eygelshoven. Onze fotograaf ontmoette den jubilaris in den huiselijken kring, terwijl de Burgervader een dronk wijdde aan het heil van den alom gevierden raadsman.

Te Roermond zijn in de Kathedrale kerk de prachtige overhuifde kannunikenbanken bij het hoofdaltaar gereed gekomen met de verschillende wapens der bisschoppen uit het bisdom Roermond. Een kiekje van de kunstig bewerkte zitplaatsen.

Het grootste schip dat in de haven te Maasbracht beladen werd. De „Agathangelus“, metende 1750 ton, werd door de tip te Maasbracht met kolen bevracht.

Het aardige houten postkantoor in de Holzstraat te Kerkrade.

Op de markt te Kerkrade. Nou moeder, moet je niet zoo'n vischje meenemen voor de vastendagen?

Een foto van het nieuwe R. K. Gezellenhuis voor mijnwerkers te Lindenheuvel.

Een aardig kiekje van een antieken waterput, zooals men er in Zuid-Limburg nog eenige terugvindt tusschen de moderne omgeving.

hem ook iemand achter na, iemand, die hem geen rust gunt, want eerlijke menschen slapen: het slechte geweten!"

"Dat is natuurlijk slechts een vermoeden van je, want andere bewijzen dan dit zul je wel niet hebben."

"Zoo, denk je dat? En zou je mij niet liever eerst laten uitpraten? Alleen om zijn heen en weer loopen zou ik mij de moeite niet hebben gegeven, om midden in den nacht naar boven te loopen en door het sleutelgat te gluren. Maar in een van de laatste nachten is het hier toch al te eigenaardig toegegaan. Er werd over den vloer geschoven en gesleept, alsof hij er een pretje van maakte, om de meubelen van de eene plaats naar de andere te schuiven, en toen was er opeens een slag, dat ik dacht, dat het oude plafond op mijn hoofd zou neervallen. Toen kon ik het dan ook niet langer in mijn bed uithouden. Het was juist, alsof iemand mij bij mijn arm greep en tegen mij zei: „Sta op, nu is het de tijd, om de streken van dien ouden sluiper daarboven na te gaan!" En zooals ik was, zonder ook maar eerst mijn pantoffels aan te doen, sleepte ik mijn oud lichaam de trap op."

"Zoo'n achterdocht zou ik nooit bij je vermoed hebben, Mina! En wat denk je, dat er gebeurd zou zijn, als mijn vader je des nachts bij dat luisteren betrapte had?"

De huishoudster hief haar mageren rechterarm op, waarvan de mouw tot den elleboog opgestroopt was en waar de aderen als dikke blauwe koorden bovenop lagen.

"Wat er gebeurd was?" herhaalde zij minachtend. „Misschien zou hij mij tot zwijgen willen dwingen en het mij onmogelijk maken, iets te vertellen, want ik acht hem zelfs tot een moord in staat. Maar ik denk, dat hij daarmee bij mij aan het verkeerde kantoor zou komen."

Bij haar zeggen, dat zij zijn vader zelfs tot een moord in staat achtte, was Rudolf doodsbleck geworden.

"Goed dus, dat er niets van dien aard gebeurde!" zei hij met veel moeite. „Nu verder! — Je keek door het sleutelgat, niet waar? En wat heb je gezien?"

Zij wees met haar beenigen vinger op de omgevallen latafel. „Dat!" zei ze lakoniek. „Juist zooals nu zag het er in de kamer uit, en hij knielde daar voor dat oude meubel op den grond, om naar iets te zoeken. Wat hij eindelijk er uithaalde, kon ik niet onderscheiden. Maar misschien raad je het, als je eens nakijkt, wat voor rare dingen hij daar verstopt."

Zij had reeds eenige van de dingen te voorschijn gebracht, die in 't ruime geheimevak van de latafel verborgen waren geweest. Nu echter, omdat Rudolf nog aarzde haar raad op te volgen, zette zij den blaker op een stoel en hurkte op den grond neer, om haar blooten arm zelf in de diepte van het geheimzinnige meubel te steken.

Een stijf dicht gebonden bundel was hetgeen zij er uittrok. Met een flinken ruk maakte zij het touw los, dat hem in elkaar hield, en ontvouwde toen voorzichtig 't uit zachte stof gemaakte voorwerp, dat de inhoud van het pakje had uitgemaakt. In een angstige spanning volgden Rudolf's wijdegeopende oogen iedere beweging van haar, maar toen was hij plotseling met een dofven kreet naast haar en rakte hij de stof uit haar hand.

Hij had den gewatteerden vrouwenmantel met het ingedrukte bloemenpatroon herkend — denzelfden mantel, dien hij eens voor vele jaren met zijn kameraden voor de vroolijke verkleeding had gebruikt en dien hij op den veelbeteekenenden morgen had weergezien, toen mevrouw Abt onder de handen van een onbekenden moordenaar gestorven was. Dezen keer was een vergissing buitengesloten. Zóó duidelijk had hij op dien morgen kleur en patroon van het kledingstuk in zijn geheugen geprent, dat hij die dingen waarschijnlijk nog na jaren met zekerheid herkend zou hebben.

En alsof hem de laatste mogelijkheid van een twijfel ontnomen moest worden, viel nu, terwijl hij den mantel in zijn geheele lengte uitspreidde, uit de plooiën nog een tweede voorwerp op den grond, hetzelfde, dat het hoofd der door hem vervolgd en in het plantsoen voor het station verdwenen vrouw onherkenbaar omhuld had.

Krachteloos vielen de armen van den advocaat neer. Hij wilde spreken, maar het was slechts een zacht kreunen, dat er uit zijn mond kwam en toen viel hij op den dichtbijstaanden stoel neer met de

doffe gelaatsuitdrukking van een man, die van de toekomst niets meer hoopt en niets meer vreest, nadat hij alles voor zijn oogen in elkaar heeft zien storten, wat tot dan toe waarde en inhoud aan zijn leven had gegeven.

"Nu, wat scheelt je opeens?" vroeg de huishoudster, die hem zonder begrip, maar met een eerlijke verbazing aanstaarde. „Die dingen daar zijn nog afkomstig van je moeder zaliger. Maar daarvan kun je je toch zeker niets meer herinneren — en wat er verder verschrikkelijks aan zou zijn..."

Met een vermoeid gebaar wenkte hij haar, te zwijgen. „Wat er voor mij verschrikkelijks aan is, Mina," viel hij haar met een toonlooze stem in de rede, „kan ik nu niet tegen je zeggen. Maar ik heb een verzoek aan je — het hartelijkste, dat ik ooit in mijn leven uitgesproken heb. En, niet waar, ter wille van mijn moeder, die je zoo lief hebt gehad, zul je dat vervullen?"

Het moest wel de eenige gevoelige plek in het

Limps tha twa Si Lochi, een Chineesche godsdienstleeraar, die op het oogenblik in Engelsch-Indië zijn leer tracht te verbreiden.

hart der oude vrouw zijn, die hij had aangeraakt, want zij knikte levendig. „Daarvoor zijn volstrekt niet zooveel woorden nodig. Je bent altijd goed en vriendelijk tegen me geweest. Waarom zou ik dan niet voor je doen, wat ik kan!"

"Ik dank je, Mina! — Geef mij dus een hand en belooft mij plechtig, aan geen sterveling, wie het ook zij, iets te vertellen van hetgeen je hier gezien hebt, tenzij ik je zelf van je belofte ontsla, of" — het kostte hem een groote inspanning, om het overige te zeggen — „of dat je genoodzaakt wordt, om voor de rechtbank onder eede getuigenis af te leggen. — Belooft je mij dat, Mina, wil je dat zweren?"

"Och wat — zweren! Ik heb den goeden God levenslang niet onnoodig aangeroepen, en wegens den rommel daar doe ik het zeker niet. Maar beloven wil ik voor mijn part, dat ik mijn mond zal houden, als er voor jou zooveel aan gelegen is. Op mijn woord en met een handdruk, dat is bij mij zooveel waard als een eed. Maar vertel mij dan ook eens, wat dat allemaal beteekent."

"Neen, Mina, juist dat mag je niet van me verlangen. En misschien weet ik het ook zelf nog niet goed, misschien ben ik met mijn vermoedens geheel op een dwaalspoor. En je zult ook niet kwaad op mij worden, als ik je verzoek, mij nu alleen te laten."

Het was voor de huishoudster een groote teleurstelling, dat zij zoo werd weggestuurd, zonder eenige opheldering van het geheim te ontvangen, dat hier zeer zeker bestond. Maar in den toon van Rudolf's stem en nog meer in de uitdrukking van zijn gezicht was iets dwingends, dat al de knorrige

woorden terughield, die anders stellig niet uitgebleven waren.

"Nu, als ik je dan beslist in den weg ben, zal ik wel weer naar beneden naar mijn kamer gaan," pruttelde zij slechts. „Maar misschien had je toch beter gedaan, eerlijk tegen mij te zeggen, wat je van de geschiedenis hier denkt. Ik ben geen klets-kous, en bovendien ga ik immers met niemand om, wien ik het zou kunnen vertellen. Maar je ziet er heelemaal zoo uit, alsof het goed zou zijn, als je nu je hart eens luchtte. Er zijn dingen, die men niet in zijn hart moet opsluiten, als men niet van benaauwdheid wil stikken. En ik heb het altijd nog echt goed met je gemeend, Rudolf!"

Hij greep nog eens met zijn beide handen haar vereelde rechterhand en terwijl hij die hartelijk drukte, zei hij: „Ja, je meent het goed met mij — dat weet ik! En als ik aan iemand ter wereld mijn vertrouwen mocht schenken, dan is het zeker niemand anders dan jij. Maar ik mag niet, Mina! Ik moet het in mijn hart bewaren, al zou ik gevaar loopen, om — zooals je zegt — er in te stikken, en ga nu heen... ik smeeke je er om! — Vergeef mij, als ik je in mijn leven ooit gehinderd zou hebben, en weet, dat er in dit uur op de heele wereld geen beklagenswaardiger man is dan ik."

Hij had haar met een zacht geweld naar de deur toe gedrongen en zij liet het toe, dat hij haar de gang inschoof, om toen achter haar de deur op slot te doen. Met een doodsbleck gezicht bleef hij staan luisteren, tot zij zich verwijderd had. Toen sloeg hij beide handen voor zijn gezicht en kreunde in de vreeselijkste wanhoop: „Dus toch! Mijn eigen vader... mijn eigen vader!"

XXIII

Ergens in het huis sloeg een klok middernacht. Rudolf rees op en streek zijn verwarde haren uit zijn gloeiend voorhoofd. Een rilling als van koorts ging over zijn lichaam, toen hij voor de latafel neer knielde en het licht van de kaars in het open geheimvak liet schijnen. Maar hij bedwong het afgrijzen, dat hem van verdere nasporingen wilde terughouden.

Een in krantenpapier gewikkeld pakje, dat hij het eerst uit het vak voor den dag haalde, bevatte een pet van donkere lakenstof, zooals de Poolsche bewoners der provincie Pozen veelal dragen, en een valschen baard, zwart van kleur. Ook over de betekenissen van deze voorwerpen kon Rudolf na hetgeen er in de kranten had gestaan, geen oogenblik twijfelen. De Poolsche pet en de zware donkere baard waren immers de eenige in het oog vallende kenteekenen geweest, die de opkooper in de Guldenradstraat had kunnen opgeven, en de advocaat wist, dat zijn vader meesterlijk het Duitsch-Poolsche dialect kon spreken, dus moest hij zich overtuigd achten, dat hij identiek was met dien verkooper, zoowel als met de vermoedelijke oude vrouw, wier karakteristieke hoest destijds zijn eerste verdenking had doen ontstaan.

En Rudolf had genoeg rechtsgeleerde scherpzinnigheid, om ook de beweegredenen van deze schijnbaar onzinnige en in ieder geval overmoedige handelwijze te raden. De dader had daardoor den overtuigenden schijn staande willen houden, dat de aan zijn schoonzuster bedreven misdaad een gewone roofmoord was geweest, en hij had dadelijk de politie op een spoor trachten te brengen, waarvan het volgen voor hem het gevaar van ontdekking zeer veel verminderde. De tot dan toe bemerkte loop van zaken toonde aan, hoe voortreffelijk hij in beide opzichten geslaagd was, en Rudolf rilde voor den afgrond van slim berekende slechtheid, die voor hem openlag.

Rudolf wist uit de mededeelingen van Wendrich, dat de geldelijke omstandigheden van zijn vader in den laatsten tijd erg verslechterd waren, en het vruchteloos van zijn herhaalde dringende pogingen, om hem een gedeelte van zijn moederlijk erfdeel te doen uitkeeren, kon wel als een duidelijk bewijs voor de juistheid van diens mededeelingen gelden. Maar dat was nog niet genoeg als verklaring voor den moord. Zoo wanhopig kon de toestand van den man onmogelijk geweest zijn, dat hij tot de overtuiging moest zijn gekomen, zich slechts door de verschrikkelijkste van alle misdaden te kunnen redden — nog afgezien van het feit, dat hij immers noch op 'n rijken buit, noch op het verkrijgen van een groote erfenis mocht rekenen.

Dus bleef slechts de veronderstelling over, dat de bloedige misdaad slechts een gevolg was geweest

van een lang gekoesterden haat, en Rudolf klampte zich aan de gedachte vast, in zijn vader meer een door hartstocht verblinden krankzinnige te moeten beklagen dan een misdadiger te verafschuwen.

Andermaal liet hij het licht diep in het geheime vak schijnen en hij zag, dat dit nog een aantal onordelijk door elkaar geworpen papieren, grootendeels brieven, briefkaarten en rekeningen, bevatte. Al deze papieren vertoonden den naam van zijn tante Wilhelmine Abt als de ontvangster, en Rudolf hield spoedig op met het doorzien daarvan, omdat hij overal slechts onverschillige en onbegrijpelijke mededeelingen vond, die voor niemand dan de geadresseerde van belang konden zijn. Pas geheel op het laatst ontdekte hij nog een klein, door een lint saamgebonden pakje brieven, dat zijn belangstelling wel gaande moest maken, omdat hij dadelijk het handschrift van zijn vader meende te herkennen.

Hij nam het er uit en overtuigde zich, dat zijn vermoeden hem niet bedrogen had. Het kleine pakje bestond uit een aantal brieven en briefkaarten, die de graanhandelaar gedurende de laatste maanden van haar zoo plotseling en vreese-lijk afgebroken bestaan aan zijn schoonzuster had gestuurd. Ongetwijfeld had hij die na haar dood uit de woning der vermoorde meegenomen, om ze hier bij de andere bewijzen van zijn schuld te verbergen.

Bij het flikkerende licht der kaars las Rudolf alles van het eerste tot het laatste woord. En al begreep hij van den inhoud slechts, dat hij betrekking had op allerlei zakelijke afspraken tusschen den schrijver en de ontvangster, toch kwam hij langzamerhand door de stukken tot het besef van zijns vaders beweegredenen voor de misdaad. Hij vernam, dat Frans Krauze aan zijn schoonzuster groote sommen schuldig was, en dat hij voortdurend door haar werd aangespoord, om deze schuld door een hypothecaire vastzetting op zijn huizen te beveiligen, zooals hij scheen te hebben beloofd. Zijn laatste brieven bestonden namelijk slechts uit hernieuwde verontschuldigen, dat het hem onmogelijk was geweest, om aan de gemaakte afspraak voor een gemeenschappelijke wandeling naar het hypotheekkantoor te voldoen. Ook was hier en daar sprake van twee wissels, die aan de schuldeischeres immers een voldoende zekerheid gaven, maar mevrouw Abt moest op dat punt van een andere meening zijn geweest, want op den achterkant van den laatsten brief, die weer een breedvoerige verklaring voor het zoogenaamd niet vrijwillige wegblijven van den afzender bevatte, stond met een onbeholpen vrouwenhand geschreven het ontwerp van een zeer beslist antwoord, dat met de volgende woorden eindigde:

„Ik verzoek u dus, mij heel beslist en onherroepelijk dag en uur voor de bewuste gemeenschappelijke wandeling naar de rechtbank te willen opgeven en ervoor te zorgen, dat ik niet weer tevergeefs op uw komst behoef te wachten. — Ook deel ik u mede, dat ik deze zaak aan een rechtsgeleerde in handen zal geven, als de hypothecaire belegging niet binnen eenige dagen wettelijk geregeld is.”

Den afloop van dezen laatsten termijn had de ongelukkige vrouw niet meer beleefd, en toen Rudolf het vluchtig met potlood geschreven briefopstel ontcijferd had, was zijn laatste hoop vervlogen, om de rampzalige daad van zijn vader in een gunstiger licht te mogen beschouwen dan in dat van een uit lage beweegredenen voortgekomen misdaad. En opnieuw kwam in alle gewicht de vraag hem voor den geest: Wat nu te doen?

Maar onder den eersten verpletterenden indruk van de vreeselijke zekerheid was hij niet in staat, het juiste antwoord op deze vraag te vinden en een laatste onherroepelijk besluit te nemen. Werktuiglijk legde hij de brieven weer op hun vorige plaats neer en begon ook al het overige weer in denzelfden toestand te brengen, waarin het zich bevonden kon hebben, voordat de huishoudster met haar onderzoek begon.

Hij begreep niet, waarom zijn vader al deze verraderlijke dingen hier bewaard had, in plaats van die door een volslagen vernietiging te doen verdwijnen, maar het was in ieder geval zijn zaak niet, om dat voor hem te doen. Dus pakte hij de pet en den valschen baard even zorgvuldig in als den mantel en de vrouwenkaper, schoof de latafel, nadat hij de geheime vak gesloten en het meubel recht op gezet had, weer op de oude plaats en schoof de laden er in, zoodat niets meer in de kamer veraadde, wat hier gebeurd was. Hij was juist met dit

alles klaar, toen de kaars nog eens voor het laatst opflikkerde, uitdoofde, en hij in de diepste duisternis stond. Rudolf greep naar de lucifers, die hij zeer zeker in zijn zak moest vinden, maar hij gaf het plan, om een ander licht aan te steken, al weer op, nog voordat hij ze gevonden had. Voor zijn tegenwoordigen gemoedstoestand was deze ondoordringbare duisternis haast een weldaad, en al mocht hij ook niet hopen, in den slaap vergetelheid te vinden, dan kon deze zwarte duisternis hem toch misschien doen denken, dat hij slechts door een naren droom was gekweld.

Toen Mina in de vroegte van den volgenden dag uit haar kamer kwam, liep Rudolf juist, gekleed om uit te gaan, de trap af. Maar ontsteld sloeg de huishoudster, toen ze hem zag, haar handen in elkaar.

„Heer in den hemel, wat zie je eruit. Als je ziek bent, moest je toch waarlijk liever thuisblijven. Zoo noodig zullen ze je daar in de zaak toch wel niet hebben.”

De advocaat schudde zijn hoofd en trachtte te

Ode

AAN HET MOOISTE MEISJE DER WERELD

*Schoone Maagd in 's werelds drevon
Ontloken als een schoone roos
Ik wil je al de glorie geven,
Die je verdient: maar word niet boos
Als soms mijn woorden niet bekoren
Of even leeg zijn als je lieve toet.
Van niemand zal je zoetels hooren
Want wat jij doet, kind, vindt men goed.*

*Jij bent van honderd lieve meidens
Misschien het allerliefste wicht.
Ik wil jou dus dit liedje nijden,
Als 't keuringswerk is verricht.
Als men gereed is met het schatten
Van tanden, hoofdhaar, neus en mond
Van kleine voeten en slanke jatten
En 't kuiltje dat zoo aardig stond.*

*O, ik heb ze dikwijls wel bewonderd
Die keurders met hun streng gelaat
Als er dat bosje lieve honderd
Zoo vleidend, smeekend voor hen staat.
Dan moest ik altijd eraan denken,
Dat men toch niet vond, wat men zocht;
De een zou graag zijn hart je schenken
En de andere vond je zuiver bocht.*

*Gelukkig zijn miljoenen vrouwen
Verstandiger dan jij geweest.
Die lieten heusch niet met zich sjouwen,
Net als een slager met een beest.
Een goeden raad wil ik je geven,
Maar 't is dan ook je laatste kans,
Onthoud dit spreekwoord op het leven,
„Een goede mijn behoeft geen krans.”*

LOUIS VÉ.

glimlachen. „Ik ben niet ziek, Mina. Maar ik heb slecht geslapen, en je weet immers, dat men dat dadelijk aan mij kan zien. Overigens is het mij zeer aangenaam, je al op de been te vinden, ik had je anders schriftelijk moeten opdragen, mijn koffer aan den man mee te geven, dien ik in den loop van den dag daarvoor zal sturen.”

„Je koffer? Wil je dan nu ook op reis gaan?”

„Misschien. En ik weet niet, of ik tijd genoeg zal hebben, om vooraf nog eens hier terug te komen. Mijn vader heeft tegen je gezegd, dat hij vandaag of morgen weer terugkomt, niet waar?”

„Als hij de waarheid heeft gesproken, komt hij niet voor morgen.”

„Nu, voor het geval, dat hij naar mij vraagt, moet je tegen hem zeggen, dat ik weg ben — onbekend, waar naar toe. Het is ook mogelijk, dat ik zelf nog aan hem schrijf.”

De huishoudster keek hem wantrouwend aan. Er was in zijn gezicht en in zijn heele optreden iets, wat haar niet beviel.

„Is het dan een groote reis, die je gaat maken? Mag ik niet weten, waar je naar toe gaat?”

„Dat is nog onbepaald,” antwoordde hij aarzelend, terwijl hij haar achterdochtigen blik trachtte te ontwijken. „Maar het kan wel gebeuren, dat het een lange reis wordt. En voor alle zekerheid zou ik je nu al vaarwel willen zeggen, Mina. Je zult de belofte wel indachtig blijven, die je mij vannacht gegeven hebt, niet waar?”

„Ja,” bevestigde zij kortaf. „Wat gaat mij ten slotte ook die heele onzin aan! Als je voor langen tijd op reis gaat, blijf ik toch niet langer hier in huis. Ik wil met dien sluiper niet alleen onder één dak zijn — nu heelemaal niet meer. Ik zal wel ergens een onderkomen vinden.”

Rudolf scheen door deze met een groote beslistheid afgelegde verklaring pijnlijk verrast te zijn; maar hij deed toch geen poging, om het voornemen der oude vrouw te veranderen.

„Je moet natuurlijk zelf weten, wat je te doen hebt. En omdat ik je dus bij mijn terugkomst niet meer hier zal vinden, zou het misschien kunnen gebeuren, dat wij elkaar heel niet weerzien. En daarom...”

Zij viel hem in de rede, terwijl zij haar hand op zijn arm legde en haar rimpelig gezicht dicht bij het zijne bracht. Ik ga niet ver hier vandaan, Rudolf, al blijf ik niet hier. Waarom zouden wij elkaar dan niet weerzien? — Zou je nu niet tegen mij willen zeggen, waar je eigenlijk naar toe reist?”

„Ik kan niet, Mina; je hoort toch, dat het nog niet bepaald is. Maar ik mag mij nu niet langer ophouden. Je weet nu immers, wat je moet antwoorden, als er iemand naar mij vraagt.”

Hij maakte zich los en liep gejaagd naar de deur. Daar keerde hij echter nog eens om en zei meer weifelend dan te voren: „Je zult ondanks je langen diensttijd in dit huis nauwelijks gelegenheid hebben gehad, om veel over te sparen, Mina. Daarom mag je mij niet weigeren, je met deze kleine som voor een zorgeloos oud dag een bewijs van mijn genegenheid...”

Hij had haar zijn goedgevalde beurs willen overhandigen, maar zij duwde zijn hand met de niet verlangde gift ruw weg. „Ik heb geen aalmoes nodig, en als je mij soms voor mijn zwijgen zou willen betalen, dan ken je mij toch nog niet goed genoeg, beste jongen. Bewaar jij je geld; wie weet, of je het niet eens nog beter zult kunnen gebruiken dan ik.”

Zij wendde hem kortweg den rug toe en ging naar de keuken, waarvan zij de deur dreunend achter zich dichtgooide. Het gebrek aan vertrouwen, dat zij in zijn handelwijze zag, had haar blijkbaar diep gekrenkt, en omdat hij begreep, dat er nu geen kans bestond, om haar te verzoenen, volgde hij haar niet, maar verliet stil het huis.

Den eersten besteller, dien hij buiten ontmoette, stuurde hij met een brief naar de Rijksbank. Een tweeden brief, dien hij dadelijk bij het aanbreken van den dag geschreven had, wierp hij in de brievenbus van het gerechtshof. Deze bevatte zijn verklaring, dat hij het hem vermaakte legaat uit de nalatenschap van zijn tante, mevrouw Wilhelmine Abt, aannam, en het dringende verzoek om den vastgestelden termijn voor de uitbetaling der som zooveel mogelijk te verkorten.

Toen hij dat gedaan had, keek Rudolf op zijn horloge. Hij had nog een plicht te vervullen, die te dringend was, dat hij het volbrengen er van had mogen uitstellen, en ondanks het vroege uur sloeg hij langzaam den weg naar de woning van mevrouw Deloria in. Wel had hij te voren getracht, schriftelijk afscheid van Elze te nemen en tegen haar te zeggen, dat hij om redenen, die zijn geheim moesten blijven, nu alle hoop op hun huwelijk voor altijd moest begraven. Maar juist met dezen brief was hij ondanks al zijn moeite en al zijn strijd niet klaar gekomen. En toen hij ook het vierde mislukte opstel verscheurd had, was hij tot de overtuiging gekomen, dat het onmogelijk was, om zich op die manier aan de smart van een laatste persoonlijke ontmoeting te onttrekken. Zij had er recht op, de wreede verklaring, die den geluksdroom van haar jong hart onbarmhartig zou vernietigen, uit zijn eigen mond te vernemen, en hoe onuitsprekelijk moeilijk de vervulling van dezen treurigen plicht ook mocht zijn... het was voor hem een gebod van eer, dien te vervullen.

Het was een gelukkig toeval, dat hij de vrouw, die tot dan toe als werkster bij mevrouw Deloria in betrekking was geweest, op de stoep tegenkwam.

(Wordt voortgezet)

ONZE KONINKLIJ

ININKLIJKE FAMILIE

Naar de nieuwste foto van den Haagschen kunstfotograaf Ziegler

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerende troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den locht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloedorstige bendes van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijnenver heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedubbeld, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlet Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezelschap van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financieele positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent

Ze heeft geweigerd, om geld aan te nemen, dat haar zou toekomen vanwege haar vader, en ook, om in aanraking gebracht te worden met wien dan ook, die haar wat naders over hem zou kunnen vertellen. „Dat pleit stellig niet voor haar,” merkte Francis droog op. „Monty mag nog zoo'n slechten naam gehad hebben — en ik twijfel er niet aan, of dat was zoo — maar, dat hij wegging en daar al die jaren bleef, was een daad van edele onbaatzuchtigheid.”

„Monty is in sommige opzichten hard behandeld,” zei Trent. „Ik heb tenminste mijn best voor hem gedaan.”

„Dat is een kwestie van opinie,” zei Francis heel koel.

„Ik weet heel goed, wat jouw opinie is,” antwoordde Trent, „en die kun je voor mijn part houden. Je kunt me over een week in heel Londen belasteren, als je wilt — maar ik wil juist een week uitstel.”

„Waarom zou ik je dat geven?”

Trent haalde zijn schouders op.

„Ik wil je niet dreigen,” zeide hij, „en ik wil niet probeeren je om te koopen, maar die week uitstel moet ik hebben. We zijn allebei mannen, Francis, die gewoon zijn geweest, hun zin te hebben, geloof ik. En zoo wil ik weten, op welke voorwaarden je mij dat uitstel wilt geven.”

Francis tikte de asch van zijn sigaret en stond langzaam op.

„Je wilt weten,” herhaalde hij peinzend, „op welke voorwaarden ik een week lang mijn mond wil houden. Nu, hier is mijn antwoord: op geen voorwaarde.”

„Dat meen je niet,” zei Trent kalm. „Dat zullen we zien,” antwoordde Francis grimmig. „Ik zal eerlijk tegenover je zijn, Trent. Toen we hier binnenkwamen, heb je mij je vijand genoemd. Nu, in zekeren zin had je gelijk. Ik heb je gewantouwd en een afkeer van je gehad van het eerste oogenblik af, dat ik je ontmoet heb in Bekwando met den armen ouden Monty als je compagnon, en ik de overeenkomst las, die je had opgemaakt, en de bepaling, dat door den

niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekenden jongeman, Davenant, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnoodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincoln's Inn te komen. Zij verneemt daar, dat Trent haar, Monty's dochter, een groote som gelds wil offereeren. Zij weigert en verzoekt den advocaten Trent onkundig te laten met het adres van Monty's dochter. Zij raakt nu allengs overtuigd, dat Trent haar vader vermoord heeft en teneinde daarover zekerheid te krijgen besluit zij zich Trent's vertrouwen te veroveren, hoewel zij thans een hevigen afkeer van hem heeft. Bovendien verneemt zij, dat een zekere Fred, 'n vriend van Davenant, binnenkort een betrekking krijgt op de Goudkust. Ook hem wordt verzocht nasporingen te doen. Trent kan zijn geweten evenwel niet tot zwijgen brengen en gaat naar Afrika om Monty op te zoeken en, indien mogelijk weer mee terug te nemen. Da Souza, die hem wil belletten zijn doel te bereiken, gaat met dezelfde boot. Ter bestemder plaatse aangekomen komt Trent tot de ontdekking, dat Monty's slechte toestand te wijten is aan Da Souza's broer, die den ongelukkigen drank verschaft. Trent weet Monty over te halen, uit liefde voor zijn dochter, van den drank af te zien. Trent zal hem dan mee naar Londen nemen. Trent gaat verschillende moeilijkheden, die de Bekwando-Mij. ondervindt, oplossen, en na den administrateur Cathcart ontslagen te hebben, legt hij met den overgebleven ambtenaar, den reeds bekenden Fred Davenant, den vereischten nieuwen weg aan, waarbij zij met vele moeilijkheden te kampen hebben. Daarbij redt hij kapitein Francis, die door de wilden wordt achtervolgd, het leven, en bij een lateren overval nog eens, hoewel deze zijn bitterste vijand geworden is. Als hij ten slotte ook nog Fred Davenant onder groot gevaar voor eigen leven van een zekeren doodredt, wordt deze laatste

dood van een van beide partijen de overlevende partij algeheel erfgenaam zou worden. In een echt koorts-moeras dronk Monty vergif als water, en zij stond er bij te kijken. Dat heb jij misschien heel gewoon gevonden, maar voor mij leek het heel veel op moord. En het was, omdat ik je niet vertrouwde, dat ik mannen achter jullie beiden aan zond door de

zijn beste vriend, wat Fred dan ook uitvoerig aan zijn tante te Londen schrijft, Ernestine Wendermott. Monty is 't verlangen naar zijn kleine meid inmiddels te machtig geworden en daar hij zonder middelen is om zelf den overtocht naar Engeland te kunnen betalen, steelt hij geld uit het geldkistje van zijn pensionhouder en vertrekt. In Londen wordt hij opgewacht door Da Souza, die intusschen al door zijn broer van Monty's ontsnapping vernomen heeft. Da Souza maakt Monty wijs, dat de Goud-Mij. failliet is en troont hem mee. Dan zegt hij hem, dat de politie hem wegens diefstal zoekt, zoodat Monty zich genoodzaakt ziet zich schuil te houden en in wanhoop weer ten prooi valt aan zijn ergsten vijand, den drank. Zoo spoedig Trent van Monty's vertrek hoort, gaat ook hij naar Engeland terug. Bij de wedrennen ontmoet hij Ernestine weder en hij dwingt haar, ondanks de antipathie, die zij zich zelve tegenover hem opgedrongen heeft, hem te achten. Bij dezelfde wedrennen ontmoet hij kapitein Francis. Francis deelt hem mede, dat hij, hoewel Trent erkentelijk voor zijn redding in Afrika, toch genoodzaakt is, wanneer Monty niet binnen een week terecht is, diens familie te waarschuwen. Trent, die ook niets liever verlangt dan Monty te vinden en hem te geven wat hem reehtens toekomt, gaat regelrecht naar Da Souza en dwingt hem, de verblijfplaats van Monty te wijzen. Zij treffen dan Monty, en, zooals Trent verwacht had, is deze dronken, wat natuurlijk aan Da Souza te wijten is. Ondanks de verwijten en bedreigingen van Da Souza, neemt Trent den ongelukkige met zich mee. Na een schouwburgavond noodigt Trent Ernestine en haar kennissen, waaronder ook Francis, op een souper. Francis vertelt daar iets over het leven van Monty, zonder evenwel namen te noemen, met het gevolg, dat na afloop van het souper Ernestine, die begrepen heeft dat het over haar vader ging, vertrekt, zonder zelfs Trent meer een blik te gewaardigen. Deze dwingt daarop Francis tot een gesprek onder vier oogen en verklaart hem onomwonden, dat hij voornemens is Monty's dochter, Ernestine Wendermott, te huwen. Dit gesprek beluisteren wij. Zooveen heeft Francis de opmerking gemaakt, dat Trent's gedrag tegenover Monty dan heel wat uitleg zal vereischen. „Dat van Ernestine ook!” zegt Trent.

bosschen — en waarachtig, ze vonden den armen Monty verlaten, om in de eenzaamheid om te komen, terwijl jij je haastig uit de voeten had gemaakt, om je aanspraken op den buit te laten gelden. Nadien had ik een tijd lang zelf avonturen genoeg, en ik verloor je uit het gezicht, tot ik je weer trof met je ploeg, bezig met het aanleggen van dien weg en ik moet toegeven, dat je mijn leven redde. Maar dat heeft met de zaak zelf niets te maken. Ik vroeg naar Monty, en je vertelde me een of ander aannemelijk verhaal. Ik ging naar de plaats, waar je van sprak, en merkte natuurlijk, dat hij weggevlogen was. Nu hebben we elkaar weer getroffen in Engeland, Scarlett Trent, en weér heb ik gevraagd naar Monty. Weér krijg ik een ontwijkend antwoord. Vanmorgen heb ik je een week uitstel gegeven — thans neem ik mijn woord terug. Ik ben van plan, om morgenochtend publiek te maken, wat ik weet.”

„Sinds vanmorgen is dus je antipathie tegen mij toegenomen,” zei Trent.

„Juist,” antwoordde Francis. „We spelen met open kaart, ik zal dus eerlijk tegenover je zijn. Wat je mij verteld hebt aangaande je plannen ten opzichte van juffrouw Wendermott, doet me het vaste besluit nemen, om terstond toe te slaan.”

„Jij bent zelf een van haar bewonderaars, veronderstel ik,” zei Trent kalm.

„Ik acht haar meer, dan welke vrouw ook, die ik ooit ontmoet heb,” antwoordde Francis prompt, „en ik vind je houding tegenover haar grof verwaand.”

Trent bleef een oogenblik onbeweeglijk staan — dan deed hij de deur open.

„Je moet nu maar gaan, Francis,” zei hij kalm. „Ik heb een verdediging gereed, maar ik wil die nog achterhouden. En hoor eens hier. Toen ik die deur sloot, had ik daar een bedoeling bij. Ik was niet van plan, om je te laten vertrekken, zooals je nu vertrekt. Maar dat doet er niet toe. Je kunt gaan.... maar wees vlug.”

Francis bleef op den drempel staan.

Het gemak dient den mensch. Op de Leipziger Messe kon men onder al de nieuwigheden ook deze vinden. Met deze machine op den rug wordt het maaien van gras, het snoeien van heggen en dergelijk tuinwerk een genot.

„Je begrijpt me,” zei hij veelbeteekenend.
„Ik begrijp je,” antwoordde Trent.

Een uur ging voorbij, en Trent bleef nog altijd in den stoel vóór zijn schrijftafel zitten, zijn hoofd op zijn hand, zijn oogen in de ruimte starend. Later vond hij dat uur altijd een der bitterste van zijn leven. Sterk en vol zelfvertrouwen als hij was, had hij zijn heele leven niet geweten, wat kameradschap is — was hij er volkomen tevreden mee geweest, om zonder vrienden te leven, onafhankelijk en zelfgenoegzaam. Dezen avond zat het spookbeeld van een groote eenzaamheid zwijgend aan zijn zijde. Zijn hart was gekwetst, zijn trots was bitter gekrenkt, het ééne verlangen, alsook de geheele opbouw, van zijn leven werd door een ernstig gevaar in de naaste toekomst bedreigd.

De man, die hem verlaten had, was een vijand, en bevooroordeeld, maar Trent wist, dat hij eerlijk was. Hij was het eerste menselijk wezen, wien hij de éénige eerezucht van zijn leven ooit verraden had, en zijn woorden vol verachting schenen nog door de lucht te priemen. Als . . . hij eens gelijk had! Waarom niet? Trent overzag met scherp, onbarmhartigen blik zijn verleden, en zag daar niets, wat hem reden tot vreugde kon geven. Hij was het leven begonnen als werkman, met weinig ambities — allemaal van stoffelijken aard. Hij had het leven geleid van een koud, berekenend geldverdiener — beslist zelfzuchtig, moreel op negatieven grondslag, weinig kwaad verrichtend nog misschien, maar nog minder goeds. Er was niets in zijn leven, wat hem de liefde van een vrouw waardig kon maken; heel stellig was er niets, waardoor hij het ooit zóóver kon brengen, dat zulk een vrouw als Ernestine Wendermott iets om hem zou geven. Al de rijkdom van Afrika kon van hem nooit iets anders maken, dan hij was. En terwijl hij daar zat, en dat besepte, begreep hij, dat hij zijn leven een mislukking moest noemen. Want, behalve zijn verlangens naar hâar, was er niets anders, waarom hij gaf in het leven. Reeds was hij moe van den financieelen strijd — het City-leven had hem doen walgen. Hij keek de prachtige kamer rond in het huis, dat zijn zaakwaarnemers voor hem gekocht en gemeubeld hadden. Hij keek naar den stapel brieven op zijn schrijftafel, die op hem wachtte — kleine, vierkante enveloppen voor een goed deel, maar allemaal spraken ze dezelfde taal — allemaal waren het huldebetuigingen aan zijn groot succes. De ironie van dat alles beukte thans geweldig op de wallen van zijn sterkte. Meer en meer liet hij het hoofd zinken, totdat het rustte in zijn gevouwen armen — en het uur, dat nu volgde, beschouwde hij altijd als het bitterste van zijn leven.

XL

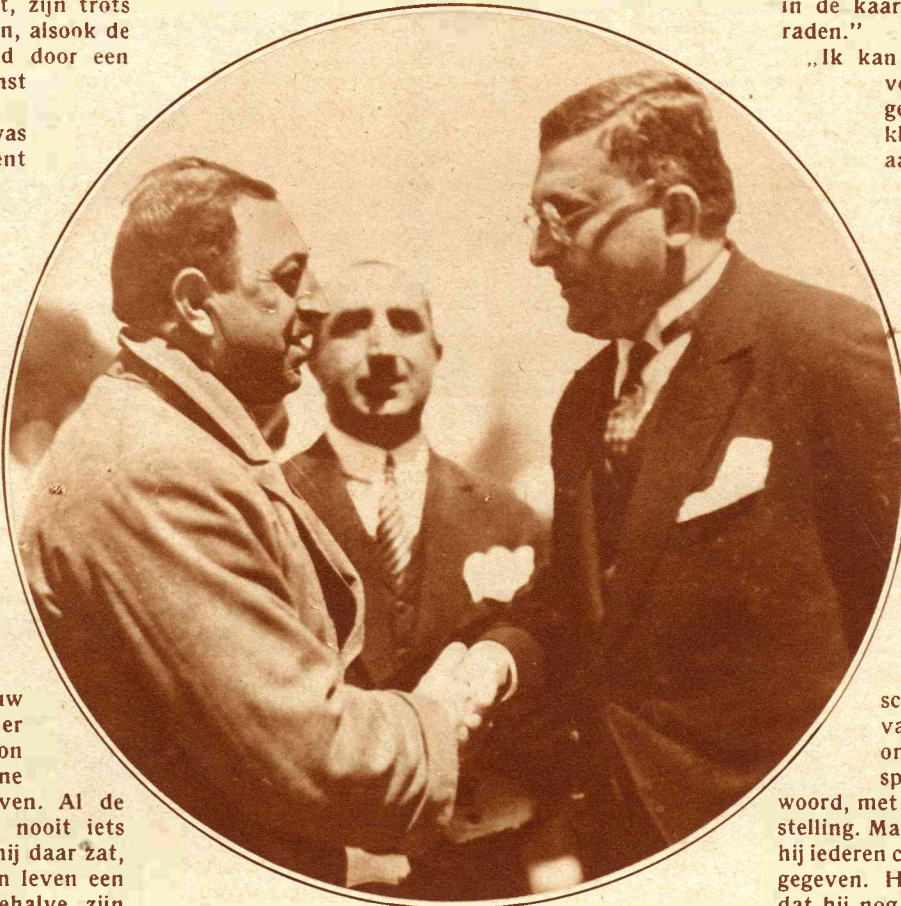
Den volgenden morgen was Trent wat vroeger dan gewoonlijk op zijn kantoor in de City, op 't ergste voorbereid, en in minder dan een half uur bevond hij zich tegenover een van die crisissen, die de meeste groote geldmannen te eeniger tijd in hun leven gekend hebben. Zijn crediet werd niet feitelijk aangevallen, maar geschorst. Het publiek in het algemeen begreep den toestand niet. Zelfs zij, die in zekeren zin achter de schermen waren, konden moeilijk gelooven, dat de aanval op de Bekwando Goud- en Land-aandeelen een zuiver persoonlijk iets was. Want het was Da Souza, die het vuurtje aangestoken had, die zijn grooten voorraad aandeelen op de markt geworpen had, en, toen hij zag, dat ze prompt gekocht werden, was rondgegaan onder het uiten van vele vrome uitroepen van dankbaarheid, en sombere opmerkingen. Vele kleinere aandeelhouders volgden, en toch weifelde de markt geen oogenblik. Gaandeweg lekte het uit, dat Scarlett Trent de kooper was en terstond begon het publiek belang te stellen. Zou Trent in staat zijn, om de afrekening vol te houden, zonder zijn eigen talrijke aandeelen op de markt te brengen? Als dat zoo was, dan zouden de speculanten den leelijksten klap krijgen, dien ze in jaren gekregen hadden — en toch — en toch —

fluisterend ging het van vriend tot vriend: „Verkoop je Bekwando's.”

Omstreeks den middag kwam er een dringend bericht van Trent's bankiers, en toen hij het las, uitte hij een verwensching. Het was kort, maar welsprekend.

„Geachte Heer,

Wij deelen u mede, dat uw rekening-courant heden een tekort van 119.000 pond aanwijst, waartegenover wij als waarborg uwerzijds aan-

Ex-koning Ammanullah van Afganistan verblijft op 't oogenblik in Constantinopel. Wij zien hem hier bij de aankomst.

deelen in de Bekwando Maatschappij hebben ter waarde van 150.000 pond. Daar wij zeer onrustbarende berichten hebben ontvangen, aangaande de waarde van deze aandeelen, moeten wij u verzoeken, om uw rekening vóór sluitings-uur vandaag in orde te brengen. Anders zullen wij gedwongen zijn, uw aandeelen op de markt te brengen.

Hoogachtend

Uw dw. A. SINCLAIR.

Trent verscheurde den brief in kleine stukjes, maar hij kende geen oogenblik zwakte. Hij maakte een ruim gebruik van telegraaf en telefoon, en stond alle bezoekers te woord, een sigaar in zijn mond, en een bloem in zijn knoopsgat, volkomen op zijn gemak, opgewekt en vol zelfvertrouwen. Enkele minuten vóór sluitingstijd ging hij op zijn gemak het bankgebouw binnen, en niemand bemerkte den grooten druppel zweet, die op zijn voorhoofd stond. Hij maakte een kwitantie op voor 119.000 pond reikte die over de toonbank, met een stapeltje bankbiljetten en chèques, en vroeg om zijn aandeelen.

Zij verzochten den directeur om te komen. Trent werd met veel plechtstatigheid in diens privékantoor geleid. De directeur was zenuwachtig en opgewonden.

„Ik ben bang, dat u mijn briefje verkeerd begrepen hebt, Mr. Trent,” stamelde hij.

Maar Trent, denkend aan alles, wat hij had meegemaakt, om dat geld op te nemen, viel hem kortweg in de rede.

„Dit is geen vriendschappelijk bezoek Mr. Sinclair,” zeide hij, „maar eenvoudig een kwestie van zaken doen. Ik wil mijn rekening met u vereffenen tot den laatsten cent toe, en ik wil mijn aandeelen meenemen. Ik heb het bedrag betaald, dat ik verschuldigd ben. Laat een van uw klerken de rente uitrekenen.”

De directeur belde om den sleutel van de safe.

Dan opende hij die, en nam er de aandeelen uit met vingers, die tamelijk beefden.

„Heb ik u goed begrepen, Mr. Trent, dat u de rekening beslist wilt sluiten?” vroeg hij.

„Beslist,” antwoordde Trent.

„Het zal ons zeer spijten u te verliezen.”

„De spijt zal dan geheel aan uw kant zijn,” antwoordde Trent grimmig. „U hebt uw best gedaan om mij te ruïneren, u en die schoft Da Souza, die me hier gebracht heeft. Als u er in geslaagd was, om die aandeelen vandaag of morgen op de markt te gooien, dan weet u heel goed, wat het resultaat zou geweest zijn. Ik weet niet, wien u hier in de kaart gespeeld hebt, maar ik kan het wel raden.”

„Ik kan u de verzekering geven, Mr. Trent,” verklaarde de directeur op zijn aangenaamsten toon, zooals hij met goede klanten sprak, — „dat u ten prooi bent aan een volkomen misverstand. Ik geef toe, dat ons briefje een beetje kort was. Verondersteld, dat we het heelemaal negeerden, hè? Ik voor mij ben er heel tevreden mee. We zullen de aandeelen weer in de safe doen, en u houdt uw geld.”

„Neen, ik mag doodvallen, als ik het doe!” antwoordde Trent grof. „U hebt uw geld gekregen, en ik wil de aandeelen hebben. Ik verlaat dit gebouw niet, zonder die aandeelen en ik mag doodgeschoten worden, als ik het ooit weer binnen-ga.”

Zoo trotseerde Trent — met zijn rug tegen den muur, en zonder een vriend om hem te helpen — gedurende 24 uur de geweldigste speculatie, die ooit tegen een maatschappij op touw gezet was. Een zwerm van vragen was bij hem binnen gekomen om inlichting, in zake zijn recht van aanspraak, en op al die navraag had hij geantwoord, met de meest volstrekte en besliste geruststelling. Maar toen 't sluitingsuur kwam, wist hij, dat hij iederen cent, dien hij op de wereld bezat, had uitgegeven. Het scheen hopeloos, zich te verbeelden, dat hij nog één dag kon overleven. Doch met den morgen kwam een geweldig telegram uit Bekwando. Er was een aanzienlijke voorraad goud gevonden, vóór dat er nog een schacht gegraven was. Een expert, van wien men tot dusver nog niets gehoord had, telegrafeerde een opgewonden en schitterend bericht. Toen vouwden de mannen, die hun Bekwando's gehouden hadden, hun morgenblad weer op en gingen glimlachend naar hun kantoor. De prijzen gingen met sprongen omhoog, Trent's directeuren hielden op met hem lastig te vallen, en zonden telegrafische uitnoodigingen voor een lunch in het West End. De speculanten waren het voorwerp van scherts voor iedereen. Toen het sluitingsuur kwam, had Trent 100.000 pond verdiend, en werd overal beschouwd als een der financieele rotsen.

Eerst toen begon hij te beseffen, wat de inspanning voor hem geweest was. Zijn harde, gevoellooze blik was geen oogenblik veranderd. Men had hem overal gezien in zijn gewone verblijfplaatsen in de City, zijn hoed 'n beetje beter opgeborsteld dan anders, zijn kleeren met wat meer zorg aangetrokken, zijn knoopsgatbloem meer in het oog vallend, en zijn lach gereeder. Niemand vermoedde den angst, dien hij uitgestaan had, niemand wist, dat hij den nacht had doorgebracht in een kleine herberg twaalf mijlen verder, waarheen hij zich na negen uur 's avonds begeven had. Hij had geen enkelen vertrouweling. Zelfs zijn kassier had geen idee, waar de groote sommen geld vandaan kwamen, die hij links en rechts had uitgegeven. Maar toen alles voorbij was, verliet hij de City, en, achterover leunend in den hoek van zijn brougham, liet hij zich brengen naar Pont Street. Daar sloot hij zich op in zijn kamer, trok zijn jas uit, en wierp zich op een sofa, met een groote sigaar tusschen zijn tanden.

„Als je iemand binnenlaat, om me te spreken, Miles,” zei hij zijn bediende, „zal ik je het huis uittrappen.”

(Slot volgt)

Roermond's pogingen om het degradatiegevaar te ontsnappen. Kiekje tijdens den met 2-1 gewonnen wedstrijd tegen P.S.V. Een verwoede aanval op het Eindhovensche doel.

SPORT VAN ZONDAG

Prachtig werk van Roermond. Aanval op het P.S.V.-doel, in den wedstrijd van Zondag j.l.

Het eerste optreden van onze Zuidelijke kampioenen in de wedstrijdenreeks om den Nederlandschen titel is niet bijzonder succesvol voor deze geweest. Met 3—1 werd in Deventer van Go-Ahead verloren, een resultaat overigens, waarover men zich niet al te zeer behoeft te verwonderen. Go-Ahead toch heeft een uitstekende ploeg, waarvan zeker mag worden verwacht dat deze 'n flinken gooi naar het Nederlandsche kampioenschap zal doen. Willem II, intusschen, behoeft den moed nog niet te laten zakken. De club, welke als de best geplaatste eindigt, zal zeker wel meer dan twee verliespunten hebben en dus... hebben de Tilburgenaren hun lot nog altijd in eigen hand.

De vraag, welke van de eerste klassers voor de degradatie-wedstrijden in aanmerking zal komen is nog steeds niet opgelost. Integendeel, het probleem is na de resultaten van Zondag j.l. nog lastiger geworden. Wilhelmina klopte op eigen veld Longa, terwijl Roermond al evenmin veel voor de wedstrijden tegen de tweede klassers schijnt te voelen. Er moet althans behoorlijk gewerkt zijn in de oude Bisschopstad om P.S.V. niet een nederlaag naar huis te kunnen zenden.

De situatie is thans zoo dat ook voor Longa het gevaar niet meer denkbeeldig is. De jongste Tilburgsche club heeft thans evenveel punten als Wilhelmina en Roermond en aangezien de beide laatstgenoemde ploegen den smaak der overwinning thans goed te pakken hebben, zou het heelemaal niet vreemd zijn, wanneer Longa, tamelijk onverwacht, tenslotte nog het kind van de rekening werd. Wilhelmina heeft altijd nog het voordeel dat het een wedstrijd meer voor den boeg heeft. In elk geval is het slot ditmaal al weer bijzonder spannend.

Nu de beslissing in de beide Brabantsche tweedeklasse-afdeelingen is gevallen kan de promotiecompetitie in elk geval reeds een aanvang nemen. De Valk en T.A.C. zijn de gelukkigen. Eerstgenoemde club is evenals Bleijerheide uitgespeeld, zoodat de mogelijkheid groot is, dat voor hen Zondag a.s. een wedstrijd wordt ingelascht.

In de eerste klasse van de R.K.F. blijft het spannen. De leiders schijnen daar heelemaal van streek te zijn. Nu weer lieten Ceasar, zoowel als V.V.L. en Valkenburg, zich kloppen, zoodat de rangschikking niet veel wijziging ondergaat. De vraag is nu nog wat G.S.V. zal doen. In verband met den grooten achterstand in het aantal te

Het Zwaluwenelftal, dat op Mardi-Gras te Brussel een smadelijke nederlaag leed tegen de Roode Duivels. Staande v.l.n.r. De Koning (V.S.V.), v. Run (P.S.V.), v. Loon (Willem II), Remeyer (Go Ahead), Wolf (D.F.C.), Hoogmoed (Z.F.C.), Lust (Z.F.C.). Knielend, idem: Homborg (Blauw-Wit), v. d. Wilt (V.U.C.), v. d. Aa (Willem II), Hofman (Fortuna).

De nacht is de moeder der gedachten

zegt een oud, in zijn wezen echter voor de gezondheid schadelijk spreekwoord.

Tallooze menschen hebben de slechte gewoonte 's nachts hun gedachten te verzamelen en over problemen na te denken, met opoffering van hun slaap.

Indien U 's nachts wilt slapen, maakt dan overdag Uw geest helder en klaar, dus neemt Kola Dallmann. Met Kola Dallmann brengt U goede gedachten voor bruikbare ideeën voort en ontplooit U Uw geheele „ik" tot vrucht-dragenden arbeid.

Kola Dallmann is voor ingespannen werkers een elixer ter verkwikking en opleving van den geest.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat, Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

spelen wedstrijden van deze club is hiervan niets te zeggen. Intusschen gelooven wij toch, dat het zaak is voor Ceasar en de Maastrichtenaars om in de resterende wedstrijden niet al te veel puntjes meer te verspelen. De strijd kon anders wel eens een onverwachte wending nemen.

De lange rust heeft Kimbria niet veel geholpen. Nog steeds smaakten de Kimbren het zoet der overwinning niet, hoewel de nederlagen kleiner worden. Ook hier is die groote achterstand. Misschien gaat straks deze Maastrichtsche club nog een formidabelen eindspurt houden. Als er voor het meerendeel der clubs geen belang meer bij de resultaten is, gaat dit het best en dus zouden de Maastrichtenaars nog voordeel kunnen trekken van de ongeregelde heden, welke de afwerking van het programma zoo beduidend hebben vertraagd.

Ook het doel van Roermond beleefde in den wedstrijd tegen P.S.V. angstige momenten. Kiekje binnen de gevaarlijke zone van R.F.C.

Thuis: Akker's
Abdijsiroop

Buiten: Abdijsiroop-
BONBONS

Tegen:
Hoest
Bronchitis
Verkoudheid
Heescheid
Influenza
Keelpijn

„Gestolde”
Abdijsiroop

Iets Nieuws!

Het is gelukt de vanouds bekende
Abdijsiroop te „stollen” tot een
gemakkelijk in den zak mee te
nemen „bonbon”, met behoud van
al de genezende bestanddeelen

AKKER'S
**ABDIJSIROOP
BONBONS**

(H) KEM. p. d. 1934

DE KERMISBEER

Een beer die steeds den kost moest winnen
Met dansen, ging een list verzinnen,
Met 't doel om voortaan vrij te zijn,
Van 't afgezaagde dansrefrein.
De list gelukte hem volkomen.
Na 't zwemmen over breede stroomen,
Kwam hij in een zeer boschrijk oord,
Waar 't beergebrul luid werd gehoord.
De beer ging nu bedaard eens kijken,
Of hij niet een van zijns gelijken
Daar in het bosch vond. Tot zijn vreugd
Zag hij dra ouderdom en jeugd
Van 't beergeslacht, die tot hem kwamen
En hem vol blijdschap bij zich namen.
Wanneer een beer nu 'n ander zag
Dan klonk het: „O, wat blijde dag!
Broer Jaap is heden weergekomen.”
En hij, zoo vriendelijk opgenomen,
Beschouwde het nu als zijn plicht,
Des avonds bij het schemerlicht,
Te melden wat hij in zijn banden,
Gezien had in de vreemde landen. —
Zoo sprak hij eens van dansen, springen,
En van meer wonderlijke dingen.
En toonde dadelijk ook aan
Hoe men in een carré moet staan.
Voorts danste hij een minuutje
En sloeg zelfs menig pirouetje.

De vrienden van verbazing stom,
Aanschouwden 't zwaaien om en om.
Een oude brombeer sprak: „Kan 't wezen!
„Broer Jaap was toch zoo stijf voor dezen.”
Men prees om strijd die fraaiigheên,
Vooral het draaien op één been.
En ja, men moest ook eens probeeren,
Of men die kunst ook niet kon leeren.
Maar spoedig bleek het, 't zou niet gaan;
Want moeilijk was het recht te staan.
Maar toch ging men aan 't dansen weder,
En spoedig vielen allen neder,
Tot groot vermaak van broeder Jaap.
De lust verdween. — „Hoor jij eens, knaap,”
Zoo sprak een van de grootste beeren,
„Wou jij ons hier wat nieuws gaan leeren?
En wou jij wijzer zijn dan wij?
Jou kermisdanser, lompert, jij!”
En spoedig werd de kreet vernomen:
„Vertrek van waar ge zijt gekomen!”

„De beste methode is
steeds Palmolive Zeep
te gebruiken”

zegt **MASSÉ**, te Parijs

Deze autoriteit beveelt een eenvoudige
doch nimmer falende regel aan, voor
het behouden van een fraaien teint.

„Doelmatige, doch zachte reiniging
der huid thuis is een absolute ver-
eischte voor het succes van ons
werk. De beste methode is het re-
gelmatig, terdege gebruik van de
zeep, die grondige reiniging paart
aan de bekende cosmetische werking
van palm- en olijfoliën.”

E. Massé

16, RUE DAUNOU, PARIS

IN Palmolive Zeep komt de heil-
zame werking van palm- en olijfolie,
waaraan Massé zooveel waarde hecht,
het meest tot haar recht. En daar-
om beveelt Massé — en met hem,
de bekendste schoonheidsspecialis-
ten van Europa en Amerika — Palm-
olive Zeep zoo warm aan.

De beroemde Palmolive 2-minuten
behandeling vormt dan ook den
grondslag voor elke werkelijk goede
schoonheidsbehandeling. Deze me-
thode is even eenvoudig als doel-
treffend. Men wrijve het zachte
schuim van Palmolive Zeep en
water gedurende 2 minuten flink in
de huid en spoel daarna eerst met
warm, vervolgens met koud water
af. Doe het twee maal per dag —
het resultaat is verbluffend.

20 cent
PER STUK

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de
geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam
Adres
Woonplaats

Sproeten

komen vroeg in 't voorjaar
koop tijdig een pot
SPRUTOL
Bij Alle Drogisten

**Nerveus en Overspannen
Onrustig en Slapeloos**

Gebruik hiertegen de Zenuwstillende en Zenuwsterkende

MIJNHARDT'S ZENUWTABLETTE

Glasen Buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

Elke weg is
goed op

FONGERS

**WAAROM ZOUDT GIJ
KAAL WORDEN**

wanneer gij de gelegenheid hebt, door een kuur
met HUMAGSOLAN, het voedingspraeparaat voor
de haarwortels volgens Prof. Dr. N. Zuntz, uwe
haren specifiek te voeden en den haargroei te
bevorderen? Het middel, dat reeds meer dan
3600 artsen met succes beproefden en dat zich
reeds 10 jaren in de praktijk gehandhaafd heeft,
zal ook U van nut blijken te zijn. Zendt ons deze
annonce als drukwerk in open envelop met uw
naam en adres en wij zenden U GRATIS en FRANCO
attesten en brochures hierover. (L.I.B.)

**Dr. H. NANNING'S PHARM. CHEM. FABRIEK
DEN HAAG**

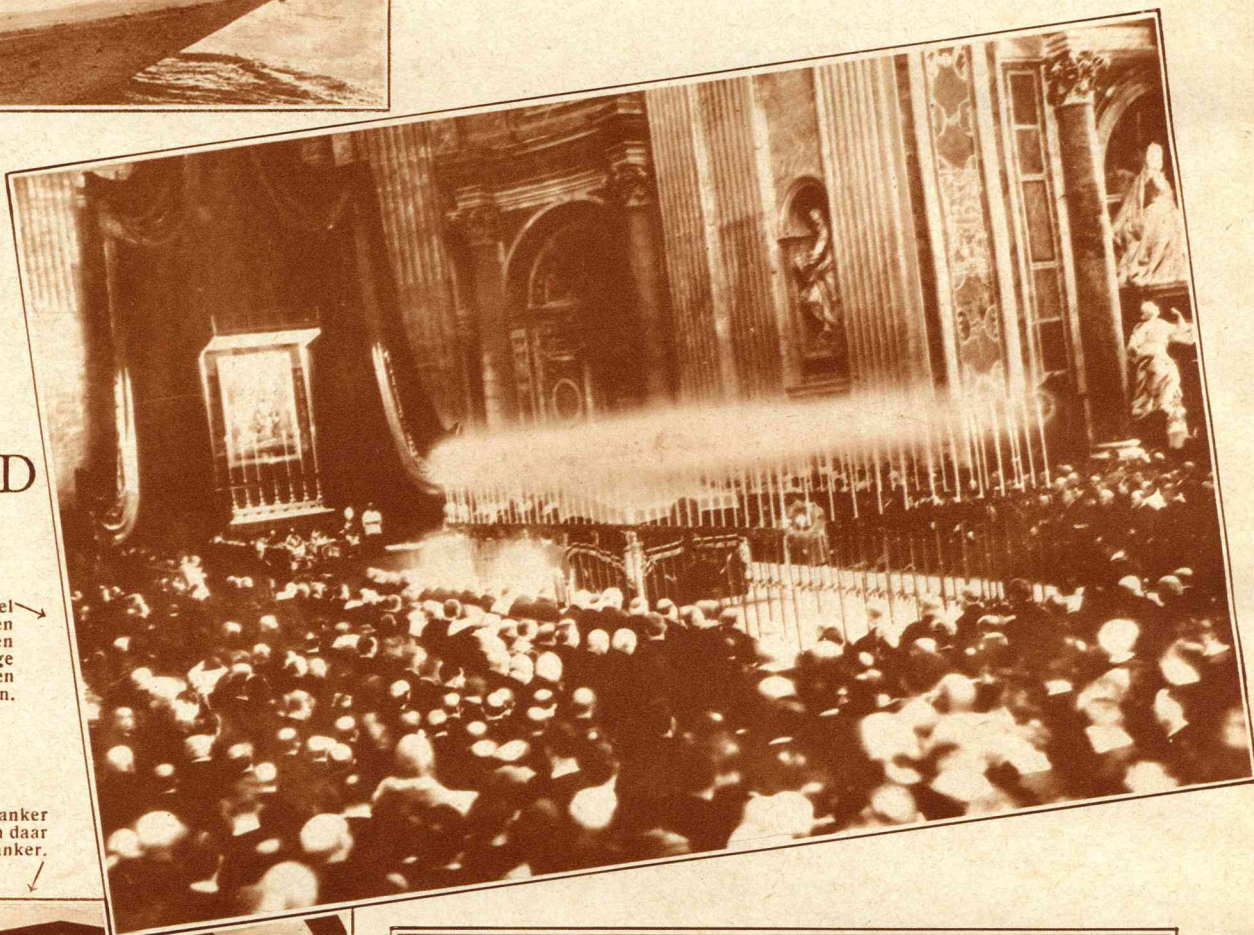
Ieder jaar worden de scheepjes der Fransche visschers in de haven van St. Malo gezegend, vóór de vloot uitzelt voor de eerste vangst van het jaar. Dit jaar werd de plechtige zegenning verricht door kardinaal Charost.

Voor den dood. De drie gevangenen, die oproer maakten in de gevangenis van Auburn en deswege ter dood werden veroordeeld, komen aan in de Sing Sing-gevangenis te New York, waar zij op den electrischen stoel geëxecuteerd zullen worden.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

Het overlijden van kardinaal Merry del Val, vroeger staatssecretaris van wijlen Paus Pius X. — Een foto van den St. Pieter te Rome tijdens de plechtige uitvaart van den Kardinaal; in het midden de baar, omgeven door talloze kaarsen.

Het laatste redmiddel. Mrs. Irving Edwins in Amerika, die aan kanker lijdt, maakte een vliegtocht van 700 mijl naar San Francisco, om daar behandeld te worden met een nieuw ontdekt serum tegen kanker.

Ook het Spreewald bij Berlijn wilde meedoen aan de tegenwoordige schoonheidskoninkinnen-race. De vijf op deze foto's waren de knapste mededingsters; zij waren althans niet zoo geschminkt en beschilderd als hun zusters in Parijs en van hun verkiezing werd niet zooveel ophef en reclame gemaakt, of het een wereldhervormende gebeurtenis gold.

MAKE THE NIGHT TEST

**HEDEN
IS DE VAKMAN
AAN HET WOORD**

Hij zegt:

Het is verwonderlijk, hoe volmaakt het door HAG op de beste koffiesoorten toegepaste procédé werkt. Geen verschil in smaak en aroma te proeven en toch is deze koffie gegarandeerd coffeïnevrij, overeenkomstig de voorschriften onzer Warenwet, dus volkomen onschadelijk voor de duizenden personen, die de zenuwprikkende werking der coffeïne moeten vermijden.

Ja, het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Als Een Verborgen Veer

Neem geen risico, maar...

GOODYEAR

DEN HAAG

VAN ROSSUM & Co.

AMSTERDAM

ADVERTEEREN IS BEKEND BLIJVEN!

Vermoeidheid is
gewoonlijk een
teeken van ver-
zwakte zenuwen.

Overwin Zenuw-klachten

Als de zenuwen verzwakken tengevolge van langdurig ingespannen arbeid, zorgen of ziekte, treden de verschijnselen op, die men „zenuwklachten” noemt. Maagpijnen, lusteloosheid, slapeloosheid, zenuwhoofdpijnen zijn enkele dier zeer uiteenlopende verschijnselen.

Gij kunt die klachten alleen overwinnen door de oorzaak ervan — Uw zenuw-
zwakte — te bestrijden.

En dat kunt ge — met Sanatogen.

Sanatogen bevat immers uitsluitend de natuurlijke bouwstoffen van lichaam- en zenuwkracht: phosphor en geconcentreerd melkeiwit.

Begin nog vandaag Sanatogen te gebruiken — door de snelle toeneming van Uw zenuw-
kracht zullen Uw kwalen en kwaaltjes in korten tijd verdwijnen en zult ge U weer dóór en dóór gezond en sterk gaan voelen.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf f 1.— per bus.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

Photo van
een zenuwcel,
gezien door
microscop.

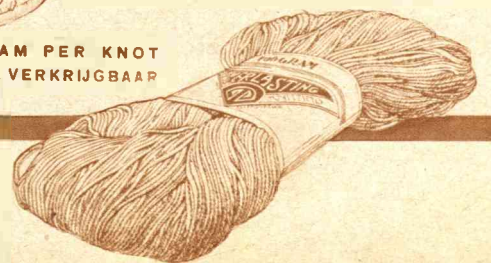
WAT 'N LEUKE KLEERTJES

Ze kosten U toch niet veel, U hebt ze immers gebreid uit „Everlasting” breikatoen - de helft goedkooper dan gewone breiwool. En ze zijn ook al 'n keer gewaschen - in de gewone huishoudwasch - zonder dat iemand 't zien kan. De kleuren zijn even frisch gebleven, de kleertjes zijn niet in 't minst gekrompen, de draad hoegenaamd niet vervilt... en verschieten doet geen enkele kleur in „Everlasting”, want „Everlasting” is absoluut kleur-echt...

EVERLASTING BREIKATOEN

100 GRAM PER KNOT
OVERAL VERKRIJGBAAR

JUNICOSAN

Fabrik-Mark

EEN PROBAAT HUISMIDDEL

speciaal door *Junicosan* is vooral voor
Doctoren kinderen, lijdende zoowel
aanbevolen aan acute als aan chronische
tegenandoeningen der Luchtwegen
en Ademhalingsorganen, vooral chronische, zoo-
als o. a.

Hoesten, Heeschheid,
Bronchitis, Asthma,
Kinkhoest, enz. enz.

Junicosan is bovendien
een versterkingsmiddel van
grote waarde voor Re-
convalescenten na acute
ziekten der ademhalings-
werktuigen; het wekt den
eetlust op, bevordert de
stofwisseling en oefent een
weldadigen invloed uit op
de algemeene gezondheid.

in vele Longlijders-gestich-
ten enz., volgens den be-
kenden Specialist op dit
gebied, Dr. Kurt Klare en
talrijke andere deskundige
Autoriteiten, steeds de
gunstigste resultaten
worden verkregen. Zij
allen verklaren, dat na
toepassing van *Junicosan*
het hoesten en opgeven,
de koorts en het nacht-
zweet spoedig verminderen
en ten slotte geheel op-
houden.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrick, opger. 1745, Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

*Allemaal vinden ze
dat ik altijd even
opgewekt ben....*

Zij benijden me omdat ik er zoo goed uitzie. De anderen hebben
altijd over iets te klagen. Zij schimpen op het weer, ze kunnen
geen open ramen velen, ze stoppen zich van boven tot onder in,
wanneer zij op straat gaan, doorlopend zijn zij bang kou te vatten.
Mij maakt het weer niets. Ik neem me heelemaal niet in acht en
toch word ik niet verkouden.

Stellig ligt het daaraan, dat ik altijd Wybert-tabletten bij me heb.
Ik zou ze niet willen missen. Ze zijn zoo aangenaam, vooral
wanneer de keel wat slijmig en droog is. Doch ook zonder dat
neem ik gaarne een paar Wybertjes, omdat het zoo'n verfrisschend
gevoel geeft. In een rookerig lokaal zou ik het zonder Wybert-
tabletten zelfs niet kunnen uithouden.

Wilt U ook niet een paar Wybertjes nemen? Bedient U zich.
Zeker zult U dan even zoo'n goede stemming hebben als ik.

Wybert

Alleen in origineele doozen
à 45 en 65 cts. De groote doos
bevat meer dan 300 tabletten.

RECLAME is het hart van den handel

V

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

E

L

VELO

O

Beste

**ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES**

Depots
VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

en Goedkoopste

In huur

DOELMATIGE PUBLICATIE VAN UW ZAKENNIEUWS IS VAN GROOT BELANG VOOR UW ONDERNEMING

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose“, over de gunstige
resultaten, verkregen met
granuline. Deze brochure,
die o. a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patiënten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestraat A 9

Bij Scheren

moet U vóór 't inzeepen de huid
éérst inwrijven met wat Purol.
Dat scheert schoon en zonder
pijn en voorkomt het naschrijven

Purol in doozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct.

Bij Apoth. en Drogisten

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. **DE** genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-
Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van
dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)